

Man skal finde en årsag til at afvise forslaget, og sjældent har jeg dog hørt skatteministeren så usympatisk i sin måde at afvise et forslag på, som det netop kom til udtryk ved den måde, som skatteministeren afviste det på for lidt siden: Usympatisk forslag og fremmedfjendske synspunkter.

Jeg må spørge skatteministeren: Hvad er det fremmedfjendske i, at Folketinget eksempelvis vedtog, at det kun er for de yngste to børn, man får børnefamilieydelse? Hvis vi nu laver et nyt forslag, hvor vi kun skriver forsiden og så fjerner bemærkningerne, vil skatteministeren så støtte forslaget?

Så siger skatteministeren, at Dansk Folkepartis sympati med den enlige mor med tre børn åbenbart er væk, og får næsten tårer i øjnene. Nej sådan forholder det sig ikke, men problemet er jo, at børnefamilieydelse jo på ingen måde er behovsrelateret. Hvis vi skal målrette de offentlige udgifter og give til dem, der virkelig har behov, og ikke til alle og enhver, altså tage det opgør med forsørgerkulturen, som et flertal desværre år efter år har indført, og som vi jo ofte får at vide – også fra regeringspartierne side – vi skal tage et opgør med, så bliver vi jo nødt til at se på, hvem der har behov, og ikke gå efter, at alle skal have udbetalt børnefamilieydelse.

Til hr. Jensby vil jeg bare sige, at jeg tror, det er interessant for mange af de Venstrevælgere, som i særdeleshed har skrevet meget i medierne om netop sådan et forslag, som har efterlyst sådan et forslag her, at vide, at Venstre giver skatteministeren totalt ret i de argumenter, som skatteministeren brugte til at afvise det her forslag. Og jeg kan sige det samme til fru Seeberg.

Så vil jeg bare sige til hr. Kim Behnke, at jeg synes da, det er interessant at høre, at Fremskridtspartiet mener, at tilskudsreglerne skal være ens uanset statsborgerskab, for det er jo konsekvensen af det, jeg kan høre, når man afviser forslaget med den begrundelse, som man afviser det med. Jeg synes, det er interessant, at alle uanset statsborgerskab, som opholder sig i Danmark, altså skal have den samme børnefamilieydelse.

Dér vil jeg gerne lægge kortene helt klart på bordet og sige, at det mener Dansk Folkeparti ikke skal være tilfældet. Vi mener, at de offentlige ydelser skal målrettes til danske statsborgere, så der ser vi forskelligt på tingene, men det er jo så ikke det, det her forslag indeholder. Det indeholder jo netop ikke det element. Det indeholder alene, at vi opfordrer regeringen til at

fremstætte lovforslag om begrænsning i udbetalingerne af børnefamilieydelse, således at hver familie maksimalt kan få udbetalt børnefamilieydelse for to børn.

Jeg håber, at der er nogle af Folketingets partier, der revurderer holdningen til det her, efterhånden som vi behandler det. Ellers må vi jo komme tilbage til det på et tidspunkt, når der har været lidt mere pres på, at vi skal have taget fat på forsørgerkulturen i Danmark og finde konkrete områder, hvor man kan finde offentlige besparelser. Så kan det jo godt være, der er mere forståelse for forslaget, end der er nu.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

27) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 139:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af mulighed for topidrætsfolk til at indtræde i virksomhedsskatteordningen.

Af Helge Sander (V), Brian Mikkelsen (KF), Kim Behnke (FP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.

(FremSAT 30/4 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Forslagsstillerne opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om ændring af reglerne for virksomhedsskatteordningen, således at eliteidrætsfolk fra den 1. august 1997 sikres mulig-

hed for at kunne indtræde i virksomhedsordningen.

Forslaget begrundes med, at den såkaldte præmiekontoordning, der indebar, at idrætsudøvere med svingende indtægter kunne foretage en skattemæssig udjævning mellem gode og dårlige idrætsår, er ophævet fra og med 1. januar 1997.

Jeg skal indledningsvis gøre opmærksom på, at præmiekontoordningen ikke er ophævet. Ordningen er bortfaldet, fordi den var ulovlig.

Jeg forstår forslaget som et forslag om at ændre virksomhedsordningen, således at eliteidrætsfolk sikres mulighed for at indtræde i ordningen, uanset at de ikke opfylder de almindelige betingelser herfor. Det vil sige, uanset om de driver selvstændig erhvervsvirksomhed eller ikke. Et sådant forslag kan jeg ikke gå ind for.

Bortfaldet af præmiekontoordningen betyder, at eliteidrætsudøvere beskattes efter de samme regler som andre skattepligtige, og det mener jeg at de skal fortsætte med.

Jeg mener, det er et godt og rigtigt princip, at der ikke skal være særordninger for enkelte grupper i befolkningen, her eliteidrætsudøvere. Det undrer mig, at forslagsstillerne, der ellers er tilhængere af forenkling af skattelovgivningen, foreslår en særordning for eliteidrætsudøvere, der naturnødvendigt vil give anledning til nogle meget komplicerede afgrænsningsproblemer og dermed også til en yderligere komplicering af skattelovgivningen.

Bortfaldet af præmiekontoordningen indebærer, at eliten af idrætsudøvere bliver beskattet af præmieindtægter m.v. efter de almindelige regler, og at idrætsudøvere omvendt får adgang til efter de almindelige regler at fradrage de udgifter, der har været i forbindelse med erhvervelsen af præmieindtægterne m.v.

Forslagsstillerne anfører, at skattemyndighederne har givet udtryk for, at bortfaldet af præmiekontoordningen praktisk talt ikke får nogen virkning for beskatningen af idrætsudøvere. Jeg ved ikke, hvem der har sagt det, men selvfølgelig får det en virkning, at idrætsudøvere fremover skal beskattes efter samme regler som alle andre skattepligtige.

Præmiekontoordningen indebar en skattemæssig begunstiggelse af ca. 1.000 eliteidrætsudøvere i forhold til alle andre skattepligtige, og denne skattemæssige begunstiggelse er nu faldet bort.

Jeg mener ikke, at forslagsstillerne har ret, når de anfører, at det forhold, at det nu bliver de

kommunale ligningsmyndigheder, der skal afgøre, om en idrætsudøvers udgifter er fradragsberettigede eller ej, med stor sandsynlighed vil give anledning til usædvanlig behandling af idrætsudøverne.

Spørgsmålet om, hvorvidt en udgift er fradragsberettiget eller ej, afgøres efter de almindelige gældende kriterier for, hvad der er en driftsudgift.

Forslagsstillerne anfører, at idrætsudøvere har problemer med svingende indtægter, og at bortfaldet af præmiekontoordningen indebærer, at idrætsudøvernes aktivitet fremover skal behandles på samme måde som hobbyvirksomhed. Det vil efter praksis sige, at idrætsudøvere skal opgøre deres indtægter årligt efter netto princippet. I de år, hvor idrætsudøveren har overskud på sine præmieindtægter m.v., skal der ske en beskatning af dette overskud, hvorimod der i de år, hvor der er underskud, hverken vil kunne ske en modregning af dette i anden skattepligtig indkomst eller ske fremførelse til modregning i følgende års præmieindtægter. Idrætsudøvere vil således være afskåret fra at foretage en skattemæssig udjævning mellem gode og dårlige idrætsår med deraf følgende skattebetaling.

Jeg mener ikke, at det er et specielt problem for idrætsudøvere, at deres virksomhed er forbundet med svingende indtægter. Det gælder også for andre aktiviteter.

Jeg mener heller ikke, at idrætsudøvere specielt jages for at drive hobbyvirksomhed. Idrætsudøvere har ret og pligt til at blive behandlet efter de almindelige skatteregler, der gælder for lige situationer. Idrætsudøvere, der udøver deres idræt som lønmodtagere, beskattes derfor som andre lønmodtagere. Idrætsudøvere, der udøver deres virksomhed som selvstændige erhvervsdrivende, beskattes som andre selvstændige erhvervsdrivende. De kan anvende virksomhedsordningen på samme betingelser som andre selvstændige, herunder ordningens mulighed for at foretage opsparing med en foreløbig virksomhedsskat. De kan også anvende kapitalafkastordningen og denne ordnings mulighed for at foretage henlæggelse til konjunkturudligning mod en foreløbig beskatning.

Disse idrætsudøvere har samme mulighed som andre selvstændige for at foretage en skattemæssig udjævning mellem gode og dårlige år. Idrætsudøvere, for hvem idrætsudøvelsen er en hobby, beskattes efter nettoprincippet som andre, der driver hobbyvirksomhed.

Om der foreligger et lønmodtagerforhold, om der foreligger selvstændig erhvervsvirksomhed, eller om der foreligger en hobbyvirksomhed, må bero på en konkret ligningsmæssig afgørelse på grundlag af de almindelige gældende kriterier.

Jeg kan som tidligere sagt ikke gå ind for at lave særregler for idrætsudøvere. Det, forslagsstillerne vil, er jo i realiteten at udvide en ordning for selvstændige erhvervsdrivende til at omfatte private, der har varierende og lejlighedsvis indtægter fra eliteidræt.

Disse menneskers indsats nyder og respekterer vi alle, men regeringen mener ikke, at der skal skræddersyes særlige skatteordninger til dem af den grund. Skal de støttes, må der andre metoder til.

I den sammenhæng kan det konstateres, at sporten i dag støttes gennem omfattende tilskud, bl.a. fra tipsmidlerne. For regnskabsåret 1995-96 modtog idrætten således ca. 575 mio. kr. fra tipsmidlerne, heraf bl.a. 58 mio. kr. til topidrætsfolk gennem Team Danmark og Danmarks Olympiske Komité. I øvrigt modtog idrætten ud over de ca. 575 mio. kr. fra tipsmidlerne godt 1,8 mia. kr. i støtte fra staten, amterne og kommunerne. Idrætten havde egenindtægter på ca. 2 mia. kr., og idrætten har således i alt haft indtægter på ca. 4,4 mia. kr.

Til sidst vil jeg nævne, at jeg har set i begrundelsen for forslaget, at idrætsudøvere mener, at ligningsvejledningen er utilstrækkelig til at sikre en ensartet ligning af dem. Det synspunkt har jeg taget til mig, og jeg har derfor bedt mit system om at tage fat på det problem for at se, om der kan ske forbedringer af den eksisterende vejledning.

Jeg kan ikke tilslutte mig forslaget.

Per Kaalund (S):

Jeg kan ganske kort sige, at den socialdemokratiske gruppe ikke kan tilslutte sig forslaget. Vi mener, at de ordninger, der gælder for almindelige skatteydere, også skal gælde for almindelige sportsfolk og herunder også eliteidrætsudøvere. Hvis de skal beskattes på anden vis, skal det være efter de regler for hobbyvirksomhed, som gælder for alle andre skatteydere.

Vi kan ikke støtte forslaget, og i øvrigt vil jeg tilføje, at eliteidrætsudøvere er – det viser den ene undersøgelse efter den anden – ganske vel fungerende mennesker, der får et ganske godt forløb efter endt idrætskarriere. De bliver læger, sygeplejersker, skolelærere, og hvad de ellers får af gode uddannelser. De klarer sig ganske

godt i samfundet, og Team Danmark har nogle ordninger, der specielt støtter eliteidrætsudøvere, hvor der er behov for det.

Så vi kan ikke støtte dette forslag.

Gitte Seeberg (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Brian Mikkelsen, ikke kan være til stede i salen i dag, skal jeg læse hans ordførertale op.

I de senere år er der sat meget fokus på eliteidrætsudøvernes vilkår. Den stadig stigende interesse for sport i befolkningen har betydet, at der også er kommet flere penge til idrætten, dels ved en større andel af tipsmidlerne, dels som følge af indgåede aftaler om salg af tv-rettighe-der. Flere udøvere har fået en personlig sponsoraftale, og der bliver i højere grad anvendt kontante pengepræmier til vinderne ved både nationale og internationale sportsarrangementer.

Det betyder ikke, at man bliver rig af at være eliteidrætsudøver, tværtimod. Langt de fleste udøvere har færre penge til rådighed end deres jævnaldrende kammerater, der ofte har fuld-tidsarbejde eller studenterjob. Alligevel investerer disse mennesker 5-10 år af deres liv på at nå topplaceringer i deres respektive idrætsgrene. Det er behård kost med træning flere gange om ugen, med kampe, stævner og rejser – hele tiden at arbejde hen mod det overordnede mål at blive bedre.

De er, med det ord regeringen selv bruger, foregangs mennesker, mennesker, som vi alle har noget at lære af, og som er idoler for mange, unge som gamle. Mange, mange danskere følger spændt håndboldpigerne, Bjarne Riis, fodboldlandsholdet, badmintonspillerne og alle de andre dygtige danske udøvere, som får Dannebrog til tops ude i den store verden.

Indtil årsskiftet havde mange udøvere en såkaldt præmiekonto. Fordelen ved pengepræmieordningen er, at udøverne kan opspare penge, så udøverne også har penge i de perioder, hvor der ikke kommer noget ind på kontoen. Udøverne kunne udligne beløbene over flere år. Det er netop det, man har brug for.

I idrættens verden er kendsgerningen jo den, at man desværre ikke har tilrettelagt konkurrencer og lignende efter, hvordan de danske skatte-regler er indrettet. Eksempelvis er der kun OL hvert fjerde år, verdensmesterskaber hvert andet eller fjerde år, osv. Udøverens indtægter følger derfor ikke kalenderåret, men ligger

spredt ud over en ofte væsentlig længere periode.

Det var der med præmiekontoordningen taget højde for, og det var derfor en ganske fornuftig ordning, som skatteministerens egen Told- og Skattestyrelse havde lavet sammen med Danmarks Idræts-Forbund.

Det synes den nuværende skatteminister imidlertid ikke. Derfor blev der indledt en ideologisk kamp mod præmiekontoordningen. Det sørgelige resultat er velkendt, og ministeren kan i dag glæde sig over at have gjort livet surt for de danske eliteidrætsudøvere. Derudover kan ministeren så glæde sig over, at beskatningsgrundlaget er blevet endnu større.

Til almindelig orientering for alle her i dag kan jeg oplyse, at det samlede indestående på præmiekonti var 3-4 mio. kr. – ikke mange penge i det store spil og slet ikke, når man tænker på, hvad samfundet til gengæld får fra udøverne. Alene al den positive omtale, Danmark får i udlandet, vil slet ikke kunne købes for penge.

Fra konservativ side har vi i flere år kæmpet en forgæves kamp mod skatteministeren og den øvrige regering for at få bedre vilkår for alle danske idrætsudøvere, en kamp, hvor regeringen vandt første omgang og idrætten og Danmark indtil videre tabte.

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke et øjeblik i tvivl om, at idrætten og dens udøvere skal have så gode vilkår som muligt, også økonomiske. Den tidligere præmiekontoordning byggede på de rigtige principper og var til stor gavn og glæde. Desværre kunne den ikke fortsætte, og vi håber derfor, at dette forslag vil kunne samle et flertal.

Kristen Touborg (SF):

Umiddelbart kunne det jo virke, som om forslaget her er meget rimeligt. Mange andre grupper i dette land kan jo tilslutte sig virksomhedsskatteordningen, for så vidt angår indtægter, der ikke er erhvervet som lønindkomst.

Men, men, men – i SF har vi stærkt på fornemmelsen, at det kan blive endog ret så vanskeligt at afgrænse, hvad og hvornår der reelt er tale om private udgifter, og hvornår der er tale om udgifter, som kan tilskrives omkostninger, som afhænger af erhvervsmæssige aktiviteter.

Vi har nogle spørgsmål, der nødvendigvis skal afklares, før vi kan tage endelig stilling til beslutningsforslaget. Især er vi meget interesseret i at få undersøgt, i hvor stort omfang det kan lade sig gøre at misbruge denne ordning,

hvis den bliver vedtaget. Er det overhovedet muligt, at man med rimelig sikkerhed kan afgrænse de her forhold?

Det er noget af det, vi i høj grad mener vi må kigge nærmere på, for det er jo det altafgørende for, hvorvidt det vil være rimeligt overhovedet at se på det her. Vi mener kort sagt, at der er behov for en nøjere vurdering af konsekvenserne ved at vedtage dette beslutningsforslag.

Elisabeth Arnold (RV):

I Det Radikale Venstre har vi stor respekt og beundring for de præstationer, som vores topidrætsfolk yder, og vi vil gerne støtte dem på mange måder: Vi vil gerne give tipsmidler til dem, vi vil gerne give dem ordninger, som kan lette deres forhold, men vi er ikke tilhængere af særordninger i skattesystemet. Skattesystemet kan ikke alt. Skattesystemet kan ikke konstrueres, så den himmelske retfærdighed kan gennemføres ved hjælp af skattesystemet. Sådan er det ikke.

Det, der er lagt op til her, vil endvidere gøre skattesystemet yderligere kompliceret, og det er jo ikke just det, der kaldes på i disse år, hvor alle skriger på forenkling. Virksomhedsskatteordningen skal forbeholdes selvstændige erhvervsdrivende med de definitioner, der ligger i lovgivningen for at tiltræde denne ordning. Sådan mener vi, det skal være.

Men når det så er sagt, vil jeg da også gerne medgive, at alle grupper i samfundet med svingende indkomster selvfølgelig har et problem. Det gælder ikke blot idrætsfolk, det gælder også andre typer af personer, som har meget svingende indkomster, fordi deres aktiviteter er svingende med konjunkturernes, med stemningen i det hele taget, med forskellige aktiviteter. Kunstnere osv. har nøjagtig de samme problemer.

Men særordninger i skattesystemet vil vi ikke være med til at indføre.

Kim Behnke (FP):

Når Fremskridtspartiet er medforslagsstiller til dette beslutningsforslag, så skyldes det tre forhold.

For det første er vi dybt bekymrede, hver gang vi får kendskab til, at danske topidrætsfolk har været nødsaget til at flytte deres bopæl til udlandet. Det kan være England, det kan være Luxembourg. Det kan være tennis, badminton, cykelstjerner, det kan være fodboldspillere og andre.

De flytter til udlandet, fordi de er nødsaget til på en eller anden måde at værne sig imod det danske skattesystem. De ved for de flestes vedkommende, at deres professionelle idrætskarriere vil være forholdsvis kort. En fodboldspiller kan få hele sin idrætskarriere afbrudt midt i en enkelt kamp ved en skade, og derfor er disse idrætsudøvere nødsaget til at værne sig ved at have mulighed for at lægge de penge til side, som de tjener, imens kasseapparatet klinger som følge af deres toppræstationer.

Det evner det danske skattesystem ikke, og derfor vælger mange af disse idrætsudøvere at flytte deres bopæl til udlandet, så de dér har mulighed for at nyde godt af de langt mildere skatteregler, der er i andre lande.

I Fremskridtspartiet synes vi, det er både absurd, urimeligt, dumt og ikke særlig flatterende for Danmark, at de topidrætsudøvere, som vi alle sammen ynder at hyldes, når de kommer hurtigst over målstregen eller formår at score de mange point, vinker man farvel til, når festen er forbi, og sender dem hjem til de lande, hvor de bor, og hvor de betaler deres lavere skat.

Det er jo også rent skattemæssigt lidt absurd, for hvis de boede i Danmark, ville de via ejendomsbeskatning osv. i langt højere grad bidrage til det danske samfund, end når de føler sig tvunget ud af landet. Det var det første argument.

Det andet argument drejer sig om det, som debatten i dag også primært er gået på, og som ministeren indledte med, nemlig at der jo er en enorm mængde tilskud, som vi udbetaler til idrætsudøvere her i landet. Det er vores opfattelse, at et samfund ikke skal være sådan skruet sammen, at borgerne gøres til slaver af de tilskud, som det offentlige udbetaler, alt efter om de nu opfører sig ordentligt eller ej. Det skal være borgerne, der er centrum i samfundet og ikke staten.

Derfor har vi også af ideologiske grunde et ønske om at fremme idrætsudøvernes mulighed for selv at styre og planlægge deres tilværelse, og de skal ikke være afhængige af, om mere eller mindre politisk udpegede folk og embedsmænd skal sidde og afgøre, om de nu skal tilgodeses med tilskud af den ene eller den størrelsesorden. Vi vil hellere have, at folk har mulighed for at tilrettelægge deres egen tilværelse, end de med hånden fremme skal tigge og bede om at få tilskud fra forskellige offentlige ordninger.

Det tredje argument drejer sig så om selve udligningen mellem de enkelte skatteår, altså det forhold, at man et enkelt år har haft stor indkomst og året efter en mindre eller måske slet ingen indkomst. Der har Fremskridtspartiet i denne folketingssamling fremsat et andet skatteforslag, som netop går ud på, at man skal have denne udligningsmulighed.

Beslutningsforslaget går ud på, at der bliver mulighed for idrætsudøvere efter virksomhedsskatteordningen for rent skattemæssigt at udligne indtægter fra et år i det næste år. Det vil sige, at man ikke beskatter folk med over 60 pct. det ene år og de året efter har så lille en indkomst, at man måske oven i købet tvinger dem ned på det lokale bistandskontor. Det er en måde at behandle folk på, som vi ikke bryder os om i Fremskridtspartiet.

Så med disse tre gode argumenter sagde vi med det samme ja, da vi fik tilbud om at være medforslagsstillere på forslaget, og det er også de tre hovedargumenter, vi har for i dag at anbefale forslaget til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg forstår ikke helt argumentationen i relation til, at topidrætsfolk flytter til udlandet for at værges for sig. Er hr. Kim Behnke ikke opmærksom på, at adskillige af disse fraflytninger til udlandet jo er sket i årene, hvor præmiekontoorordningerne har eksisteret, og trods det er de alligevel flyttet til udlandet? Derefter ophører præmiekontoorordningen, og så er der yderligere den mulighed, at visse af disse idrætsfolk, hvis de opfylder betingelserne, kan komme ind under det, man foreslår her, nemlig virksomhedsskatteordning.

Er hr. Kim Behnke bekendt med, hvor mange eller hvor få af disse til udlandet flyttede topidrætsfolk der har søgt om at blive virksomhedsskattegodkendt eller subsidært hobbyvirksomhedsbeskattet?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nej, men det, der er vores kilde til oplysningerne om idrætsfolk, der bosætter sig i udlandet, er de utallige interview, idrætsfolkene giver til sportsmagasiner osv., hvor de ofte bliver spurgt om, hvordan det så er at bo i udlandet osv. Her giver mange af dem udtryk for, at de i virkeligheden slet ikke bryder sig om, at skal have deres bopæl i Luxembourg eller i England, men føler

sig tvunget til det som følge af de danske skatte-regler. Det synes jeg vi som parlament, som Folketing bør tage alvorligt og sørge for, at vi kan have dem boende her i landet, når vi i øvrigt glæder os over deres idrætspræstationer.

Frank Aen (EL):

Vi er i Enhedslisten meget opmærksomme på, at der er idrætsudøvere, der har brug for en økonomisk håndsrækning. Det kan gælde nogle af dem, der er fokuseret på med det forslag her, altså dem, der har løbende indtægter i form af pengepræmier, men jo i virkeligheden i endnu højere grad andre topidrætsudøvere, som faktisk har de samme udgifter, men endnu ikke er nået op i den klasse, hvor de også har væsentlige indtægter.

Der er mange, der har brug for hjælp, men vi vil sige helt principielt, at vi afviser at bruge skattesystemet til at lave den form for hjælp til idrætsudøvere, som der er brug for. Og vi vil slet ikke bruge en del af skattesystemet – virksomhedsskatteordningen – som efter vores opfattelse i forvejen åbner op for alt for mange spekulationer imod skattesystemet. Vi ved ude fra den virkelige verden, at personer under virksomhedsordningen har private udgifter, de skubber ind under ordningen, og således slipper alt for billigt i skat på en urimelig måde.

Ordringen er efter vores opfattelse for lempelig, men jeg vil godt give den indrømmelse i den her debat, at det kan være lidt svært at se, hvorfor nogle typer af indtægt kan komme ind under virksomhedsskatteordningen, medens andre typer, f.eks. topidrætsfolks pengeindtægter, ikke kan. Vi vil altså ikke løse det problem ved at gøre hullet større, vi vil løse det her – det vil vi også prøve at forfølge under udvalgsarbejdet – ved at se, om der ikke er mulighed for at lave nogle afgrænsninger, så det skattehul, vi faktisk mener der er tale om, bliver gjort mindre og ikke større.

Det er klart, at en ligestilling på den måde ikke løser topidrætsfolkernes problemer, og derfor vil jeg sige, at vi må have fat i Danmarks Idræts-Forbund og nogle af de meget rigelige midler, de har. Dem burde de faktisk finde en måde at kanalisere derhen, hvor der er et reelt problem. De har også bedre mulighed, end vi skattefolk har, for at vurdere, hvor der er brug for hjælp, og hvor der ikke er så meget brug for hjælp. Det har idrætten bedre mulighed for selv at styre. Jeg synes, at vi skal overlade opgaven til dem.

Sonja Albrink (CD):

Der er mange gode intentioner i beslutningsforslaget, men som skatteministeren så rigtigt sagde i sit indlæg, så gives der jo i dag mange penge til topidrætsfolk.

Forslagsstillerne ønsker jo en ændring af reglerne for virksomhedsskatteordningen. I CD mener vi, at der er problemer med at ændre virksomhedsskatteordningen, så disse mennesker kan komme ind, og det er blandt andet noget af det, vi vil undersøge under udvalgsbehandlingen, så indtil da intet svar fra CD.

Formanden:

Hr. Helge Sander som ordfører for forslagsstillerne.

Helge Sander (V):

Jeg vil gerne først og fremmest sige tak for debatten, en debat, som jeg synes blev mere spændende, end vi har kunnet turde håbe på. Desværre var skatteministerens udgangspunkt negativt. Skatteministeren rejste en række forhold, som vi har hørt tidligere, men som jeg ikke håber behøver at være udslagsgivende for, om det her forslag kan ende med at blive vedtaget.

Jeg synes, det er ærgerligt, at den oprindelige præmiekontoordning blev ophævet. Nu bruger jeg ordet ophævet, selv om skatteministeren lagde vægt på, at den var bortfaldet. Jeg vil sige til skatteministeren, at jeg tror, eliteidrætsudøverne er fuldstændig ligeglade med, om den er ophævet eller bortfaldet. Det korte af det lange er, at deres forhold er blevet forringet under den her regering, fordi man har ændret forholdene i negativ retning.

Såvel skatteministeren som andre har i denne debat nævnt Team Danmark. Det synes jeg er relevant, og jeg synes også, det er positivt, for det var netop det, den borgerlige regering var med til at etablere, og som har virket fantastisk godt.

Det, vi taler om her, er imidlertid en lidt anden del af hele problemstillingen om eliteidrætsudøvernes forhold i Danmark. Og i betragtning af at også regeringens medlemmer gerne vil stå i forreste række, ja, sågar næsten stå med op på sejrsskamlene og klappe udøverne på skuldrene, når de har vundet medaljer, så synes jeg, det er kedeligt, at man ikke her i dag også vil være med, når der skal skabes de forudsætninger, som er nødvendige for, at netop de selv samme idrætsudøvere kan give os de præstationer, som vi jo alle jubler over, uanset om det er på idrætsarenaen eller det er på tv.

Men realiteterne er altså, at regeringen har forringet forholdene, og det erkender man også. Jeg noterede bare, at man i forbindelse med præmiekontoordningens bortfald eller ophævelse sagde, at man var ked af, at man havde nogle særordninger. Det var derfor, vi var en kreds af partier, som sagde: Hvordan råder vi bod på det, hvis regeringen ellers mener noget alvorligt med at sige, at man godt vil hjælpe disse idrætsudøvere? Derfor fandt vi frem til modellen med virksomhedsskatteordningen, som vi har fremført her i dag.

Jeg er ikke i tvivl om, at det kræver nogen tilpasning, men hvis jeg skal kigge nærmere på skatteministerens besvarelse, så synes jeg, det var meget opløftende, at skatteministeren i sit svar bl.a. sagde:

»Idrætsudøvere, der udøver deres virksomhed som selvstændige erhvervsdrivende, beskattes som andre selvstændige erhvervsdrivende. De kan anvende virksomhedsordningen på samme betingelser som andre selvstændige, herunder ordningens mulighed for at foretage opsparing mod en foreløbig virksomhedsskat. De kan også anvende kapitalafkastordningen og denne ordnings mulighed for at foretage henlæggelse til konjunkturudligning med en foreløbig skat. Disse idrætsudøvere har samme mulighed som andre selvstændige for at foretage en skattemæssig udjævning mellem de gode og de dårlige år.«

Det synes jeg ikke er nogen uinteressant bemærkning fra skatteministeren, for i betragtning af, at vi har nogle afgrænsningsproblemer, som jeg vil vende tilbage til, så mener jeg, at hvis det er holdningen hos skatteministeren og i ministeriet, er det muligt, at vi kan finde frem til en ordning, hvorunder også denne her del kan fungere.

Derfor vil jeg allerede nu gerne sige, at det vil vi kvittere for i en positiv ånd, og det er i hvert fald noget, som vi vil dyrke under udvalgsarbejdet, selv om vi har forholdsvis kort tid til det. For jeg erkender, at selvfølgelig skal der være afgrænsninger, og da der ikke er ret mange fortilfælde, som man kan henvise til, er det klart, at det kræver en præcisering for at kunne blive brugt i virkelighedens verden.

De svingende indtægter har jo altid været problematiske og vil stadig væk være det, men når jeg synes, der er god grund til her at bruge lidt tid på at kigge nærmere på idrætsfolkens vilkår, så er det, fordi det jo ikke er rigtigt, at de har mulighed for at bruge deres præmieindtæg-

ter, deres sponsorindtægter, de år, hvor de måske vinder den store medalje. Det ved hr. Per Kaalund bedre end nogen andre med den fortid, han har i Team Danmark.

Hvis f.eks. en eliteidrætsudøver opnår et topresultat og dermed en ekstraordinær præmie fra Team Danmark i forbindelse med f.eks. en olympisk guldmedalje, så ved vi udmærket godt, at det ikke starter med, at man indleder en intensiv træning den 1. januar og man så kan vinde guld i august eller september, eller hvornår vi nu har de olympiske lege. Det kræver mange års forberedelse, og det kræver, at man har sponsorer med hele vejen. Derfor er det nødvendigt, at man ser denne præmie over flere år. Det er en præmie, som kan være med til at dække en del af de udgifter, som idrætsudøveren har for at holde sig i form eller for at forbedre sig til de olympiske lege, til Europamesterskaber, verdensmesterskaber eller andre af de store mesterskaber, hvor vi gerne ser, at de er helt på toppen.

Hvis jeg lige skal se på ordførernes indlæg, så er det selvfølgelig skuffende, at netop hr. Per Kaalund var så negativ og næsten stilltende accepterer den forringelse, der ligger i fjernelsen af vores hidtidige præmiekontoordning. Og jeg vil gerne understrege, fordi hr. Per Kaalund fik det sagt meget bredt omkring eliten, at det jo ikke er en Bjarne Riis, en Brian Laudrup eller en Anne Dorte Tanderup, der får glæde af en ordning som den, vi foreslår her i dag. Det er jo mange andre, som hører under Team Danmark. Og når vi så begynder at tale om de mange andre, så er det igen en begrænset kreds, for inden for holdidrætterne er der ganske mange, som ikke har udgifter, der kan knytte sig til en sådan ordning, som vi taler om her. Men den afgrænsning må vi vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

Fru Gitte Seeberg har ret i, at det er langt de færreste af de eliteidrætsudøvere, som vi ser vinde medaljer, der bliver rige af det, tværtimod.

Til hr. Kristen Touborg vil jeg gerne sige, at vi vil heller ikke acceptere nogen form for misbrug, og derfor har jeg også i forbindelse med skatteministerens indlæg noteret mig, at det er én af de ting, vi må bruge mange kræfter på i den forholdsvis korte tid, vi har til udvalgsarbejdet. Der er ingen, der kan være tjent med, at der er misbrug, heller ikke idrætten. Så når hr. Kristen Touborg lagde så meget vægt på det, inden SF tog stilling til forslaget, kan jeg forsikre

for, at det i hvert fald er et spørgsmål, som vi vil arbejde meget positivt med, og vi vil gøre vores allerstørste anstrengelser for, at det kan undgås. Det må ikke ske, hverken af hensyn til idrætten, af hensyn til os, der eventuelt gennemfører loven, og slet ikke af hensyn til skatteordningerne.

Så derfor, vil jeg sige til hr. Kristen Touborg, mener jeg, vi må sørge for, at det bliver ryddet af vejen, også således at SF kan være tjent med det.

Fru Elisabeth Arnold er ikke positiv, når det kommer til stykket. Fru Elisabeth Arnold er også en af de politikere, som gerne vil klappe idrætsudøverne på skulderen, men ikke vil være med til at give dem de forudsætninger, der skal til.

Hr. Kim Behnke nævnte 3 gode grunde. Det behøver jeg ikke komme nærmere ind på. Jeg er naturligvis i meget, meget stor udstrækning enig med hr. Kim Behnke.

Hr. Frank Aaen indrømmede – og det synes jeg var en god indrømmelse – at der med rimelighed kan stilles det spørgsmål: Hvorfor kan eliteidrætsudøverne ikke være med i virksomhedsskatteordningen? Det synes jeg er et godt og relevant spørgsmål. Det er faktisk også det, vi stiller, men jeg noterede selvfølgelig også, at hr. Frank Aaen ikke vil stille sig positiv over for forslaget, men netop det spørgsmål, hr. Frank Aaen stillede, er særdeles relevant.

Og så noterede jeg med stor glæde, at fru Sonja Albrink i forlængelse af SF's ordfører, hr. Kristen Touborg, var åben over for at kigge på de muligheder, der ligger i forslaget, og jeg var i særdeleshed glad for, at fru Sonja Albrink var så åben, som tilfældet var. Jeg er overbevist om, at det er i den ånd, partiet er stiftet. I hvert fald har jeg mange gange hørt hr. Erhard Jakobsen udtrykke sig positivt om idrætsudøverne, ikke bare når de skulle klappes på skulderen, men også når der skulle gennemføres nogle forhold, hvorunder de kunne skabe sig nogle rimelige forudsætninger for at skabe de nødvendige resultater.

Som konklusion på debatten her kan jeg jo glædeligvis konstatere, at hvis det er således, at vi får lavet de nødvendige afgrænsninger, er der mulighed for, at vi kan få skaffet flertal for forslaget. Det tror jeg også der er mange i alle partier her i Folketinget – også i Socialdemokratiet, er jeg helt sikker på – og i hvert fald mange ude i landet som med tilfredshed ville konstatere, hvis det var således, at vi fik skabt en erstatning

for præmiekontoordningen, og med det lønlige håb vil vi nu tage fat på udvalgsarbejdet. Der er kort tid, men vi vil udnytte den korte tid så godt, som vi overhovedet formår.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg skal gøre det superkort ved at sige til hr. Helge Sander, at vilkårene for idrætsudøverne er vidt, vidt forskellige.

Det er rigtigt, at der gives præmier for medaljer i forbindelse med Olympiske Lege, men det er også rigtigt, at flere af dem absolut ikke har nogen indtægter overhovedet, men så får de en engangsindtægt i form af en medaljepræmie i kontante kroner her i landet, og det skal selvfølgelig opgives det år, den præmie falder, og beskattes i det år.

Og så er der andre topidrætsudøvere, der har særdeles store indtægter, også ved andre ting end lige idrætten, men samtidig supplerer det med idræt, og det synes jeg ikke kan være noget problem overhovedet for dem.

Så vil jeg sige, at tilskud og støtte til idrætsfolk bør gives under hensyn til gældende skatte-lovgivning, og nu er skattelovgivningen, skal vi sige, overholdt ved, at præmiekontoordningen er bortfaldet, og derfor må de tilskud, de enkelte idrætsudøvere får, selvfølgelig ses under hensyn til det, og det synes jeg, man skal tage med i sine betragtninger.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Nu er det jo så heldigt, at man kan få en kvalificeret debat med hr. Per Kaalund af gode grunde.

Men det, som hr. Per Kaalund kom med nu, er jo ikke noget argument imod vort forslag. Det var også det, jeg forsøgte at understrege, at der jo er fantastisk stor forskel på vores eliteidrætsudøvere, og derfor har hr. Kristen Touborg jo ret i, at det, der er helt afgørende – og det må jeg erkende, at det har vi måske ikke brugt tilstrækkelig megen tid på, da vi udarbejdede forslaget – er afgrænsningen.

Det er jo også det, som hr. Per Kaalund er inde på, og det er vi meget parate til at kigge på allerede fra i morgen, så derfor opfatter jeg hr. Per Kaalunds indlæg her i sidste omgang som betydelig mere imødekommende og positivt end det, vi hørte ved ordførerindlægget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Forskningsministeren (Jytte Hilden) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

IT-politisk redegørelse.
(Redegørelse nr. R 21).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 14. maj 1997, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.21
